

Ту где душа дрема – Марија Лазаревић

СНЕВАК

Уснуше људи радости прегршт
Отачких домова храбрих имена,
Чељад им беху за сва времена
Носивши љубав уз своје скуте,
Поставише на врата видецац
Тражећи љубави истине путе.

Носаше синове трубећ у трубе
На врата оцу, појућ из снаге,
Оцу што беше осуде благе,
Високо подиже, даде у руке,
Увиде отац све њине муке,
Душе му њихове бејаху драге.

– Увиде отац с немало снаге.

ЦЕЛОСХВАЋЕНИЦА

Тотална у свом акту,
Скромног хоризонта
Својим тежње непостојањем
Обликује и надвладава
Мисаоне противречности
Стеченим принципима душе.
– љубави.

Проничући мишљу,
Имагинативним утиском,
Здраворазумски границе
Оверава, опажа и окива,
И у сенке вечних
Душиних идеја проширује.
– вером.

Коначна у својој
Апсолутној актуелности
Непојмљиви и лаковерни
Они који је обожавају.
Тражилац пута и проналазач
Целосхваћеницу затире.
– надом.

ТУ ГДЕ ДУША ДРЕМА

Ту где душа дрема свио си јој скуте,
Дао све што треба, појио и грејо,
Сама, самој себи самцијата пева:
Боже, драги Боже, мира, мира, мира...

Одметничке душе, души њеној сташе
Отимати санак који она снева,
У пустињи њиној гавран гласно криче,
Говораше, мреше, мира, мира, мира...

Зрно њеног неба с мачем отимаше,
У посуди њеној кап се воде сија,
Хранила се она мрвицама вазда,
Само мир јој Боже, дај јој мира, мира